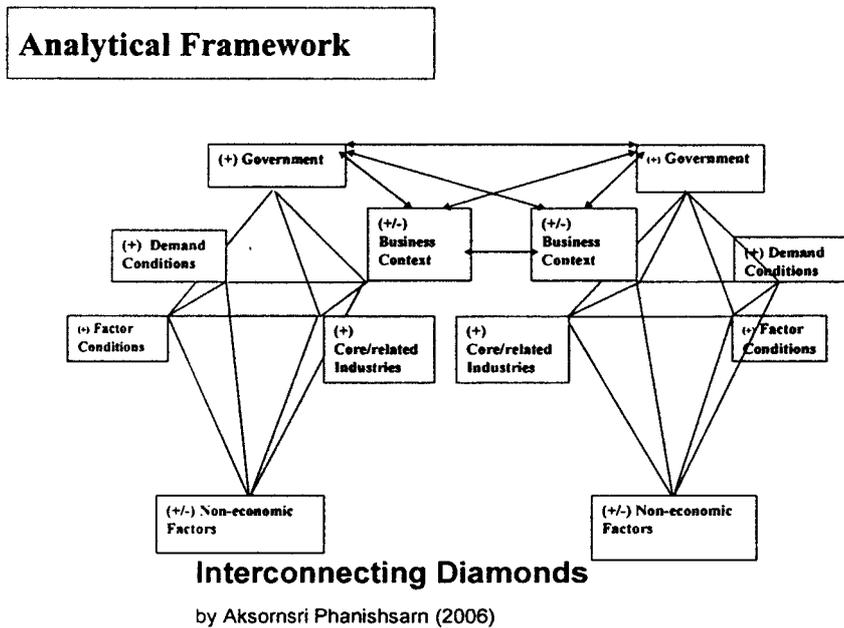

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษา "การเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจระหว่างไทย-มณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน: ความเป็นไปได้ โอกาส และอุปสรรค" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ ความสำคัญและศักยภาพทางเศรษฐกิจของมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน และเพื่อศึกษา วิเคราะห์โอกาสและข้อได้เปรียบของไทยในการเพิ่มพูนความสัมพันธ์กับจีนให้มากยิ่งขึ้น โดยการ เชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับมณฑลของจีน ตลอดจนการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ ปัญหาและ อุปสรรค และรูปแบบในการเชื่อมโยงและร่วมมือในระดับทวิภาคีกับมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของ จีน เพื่อผลประโยชน์ร่วมของทั้งสองฝ่าย

ข้าพเจ้าได้พัฒนาแนววิเคราะห์ "Interconnecting Diamonds" โดยปรับประยุกต์จาก กรอบแนวความคิด Diamond Model ของ Michael E. Porter เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ระเบียบวิธีในการศึกษาวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการทาง เอกสาร และการเก็บข้อมูลภาคสนาม เน้นพื้นที่ศึกษาในประเทศจีน ได้แก่ มณฑลชื้อชวน (เสฉวน) มหานครฉงชิ่ง มณฑลหยุนหนาน (ยูนนาน) และเขตปกครองตนเองชนชาติจ้วง กว่างซี (กวางสี)

แนววิเคราะห์ Interconnecting Diamonds

ผลการศึกษาวิจัยจากการวิเคราะห์และประเมินจากตัวบ่งชี้สำคัญ 6 ด้านตามแนววิเคราะห์ "Interconnecting Diamonds" สรุปสาระสำคัญได้ 4 ประการ คือ

ประการแรก ตัวบ่งชี้ที่สะท้อนถึงความเป็นไปได้ในการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจไทย-มณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีนมีอยู่ 4 ตัวแปรหลัก คือ (1) เงื่อนไขด้านปัจจัย (Factor Conditions) (2) เงื่อนไขด้านอุปสงค์ (Demand Conditions) (3) อุตสาหกรรมหลักและเกี่ยวข้อง (Core and Related Industries) และ (4) ตัวแปรรัฐบาล (Role of Government)

สำหรับอุตสาหกรรมหลักและเกี่ยวข้องของมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีนที่มีโอกาสและมีศักยภาพในการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับไทย ได้แก่ (1) อุตสาหกรรมยานยนต์ (2) อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป (3) อุตสาหกรรมสมุนไพร/ยาจีน (4) อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (5) อุตสาหกรรมพลังงาน และ (6) ระบบขนส่งและโลจิสติกส์

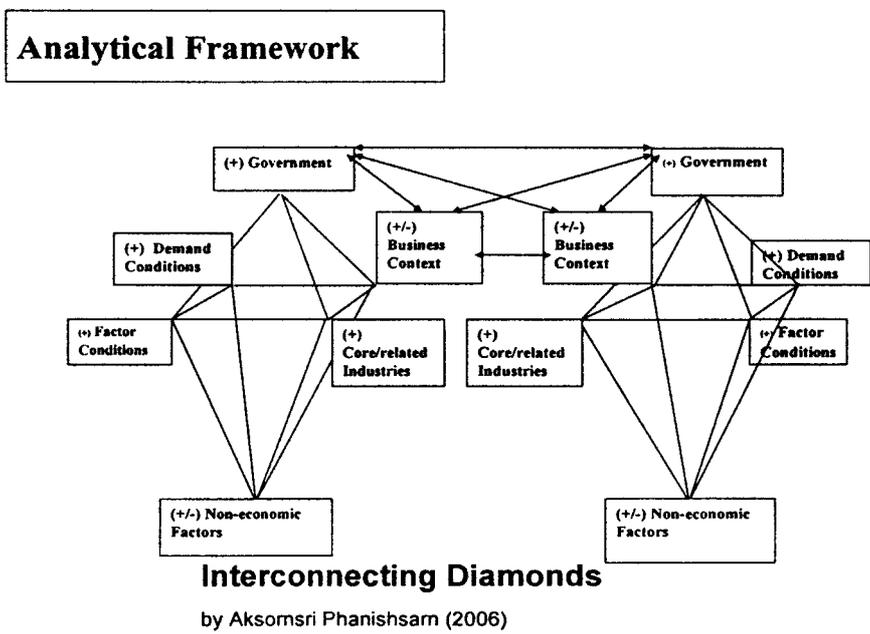
ประการที่สอง ตัวแปรที่สะท้อนถึงปัญหาและอุปสรรคในการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจไทย-มณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ได้แก่ (1) สภาพแวดล้อมและบริบททางธุรกิจ (Business Context) เช่น ประสบการณ์ในการนำระบบตลาดมาใช้และระดับของการเปิดกว้างติดต่อกับต่างประเทศยังคงแตกต่างกัน และ (2) ตัวแปรที่ไม่ใช่เศรษฐกิจอื่นๆ (Non-economic Factors) เช่น ระบบวัฒนธรรมทางธุรกิจของจีนที่ยังคงยึดตัวบุคคลมากกว่าระบบ ระบบสายสัมพันธ์ และปัญหาในการสื่อสารภาษาจีนกลาง เป็นต้น

ประการที่สาม แนวทางการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจจะหว่างกัน สามารถเป็นไปได้ ทั้งในรูปแบบของความร่วมมือ/เชื่อมโยงระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาล หรือเอกชนต่อเอกชน รวมทั้งความร่วมมือ/เชื่อมโยงระหว่างรัฐบาลกับเอกชน ขึ้นอยู่กับสาขา/อุตสาหกรรมหรือความเหมาะสมของลักษณะกิจกรรมที่จะมีการร่วมมือและเชื่อมโยงกัน

ประการที่สี่ การเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจจะหว่างไทยกับมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน จะเป็นการเสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจของทั้งสองฝ่ายให้เพิ่มพูนมากขึ้น โดยการให้ประโยชน์จากลักษณะเกื้อกูลทางเศรษฐกิจที่เกิดจากความแตกต่างในเงื่อนไขปัจจัยของแต่ละฝ่าย รวมทั้งช่วยขยายบริบทของเงื่อนไขด้านอุปสงค์ ให้ครอบคลุมทั้งตลาดของมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีนและตลาดของไทย ซึ่งจะเป็นปัจจัยเกื้อหนุนผู้ผลิตให้สามารถผลิตสินค้าและบริการเพื่อสนองตลาดที่ใหญ่ขึ้น และผู้บริโภคของทั้งสองฝ่ายจะมีโอกาสได้รับประโยชน์จากการมีสินค้าหลากหลายและราคาถูกลง ดังนั้น ด้วยขนาดของตลาดที่ใหญ่ขึ้น และด้วยบริบทและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปิดกว้างและเชื่อมโยงกันมากขึ้น ก็จะเปิดโอกาสให้ทั้งสองประเทศได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกันมากขึ้น

The purpose of this thesis, entitled "The Economic Linkages between Thailand and China's Southwestern Provinces: Possibility, Opportunities and Obstacles," is threefold. The first objective is to analyze the significance and economic potentials of the Southwestern provinces of China in the agricultural, manufacturing and services sectors. The second objective is to analyze the opportunities and inherent advantages for Thailand in enhancing the relationship with China by forging economic linkages with the Southwestern provinces of China. The third objective is to explore the possibilities of, and analyze the potential obstacles and problems in, the economic linkage, as well as the concrete forms of linkage.

For this study, I apply the "Interconnecting Diamonds" analytical framework which is modified from the "Diamond Model" framework developed by Michael E. Porter. The research methodology used is a qualitative analysis based on both documentary research and field research. The main study area covers four Southwestern provinces of China, namely, Sichuan Province, Chongqing Municipality, Yunnan Province and Guangxi Zhuang Autonomous Region.

The research findings, derived from studying and analyzing the six key determinants in the "Interconnecting Diamonds" analytical framework, can be summarized into four important points which are outlined below.

First, there are four major indicators which reflect the possibility of economic linkages between Thailand and the four Southwestern provinces of China. These are 1) factor conditions, 2) demand conditions, 3) core and related industries, and 4) role of government. The major industries which show potential for economic linkages between Thailand and the concerned provinces are 1) automobiles and parts thereof, 2) processed foods, 3) traditional Chinese medicine and medicinal herbs, 4) tourism, 5) energy and 6) logistics and transportation.

Second, there are two sensitive variables which may give rise to obstacles concerning the potential economic linkages between the two economies. These variables are 1) business context and 2) non-economic factors.

Third, there are various possible types of cooperation and economic linkages between the two sides, namely, government to government, business to business and government to business. The appropriate type for each individual case depends on the industry or the type of activities concerned.

Fourth, the proposed linkages will enhance the economic potential of all parties as the economies of Thailand and of China's southwestern provinces have great potential to complement each other. The economic linkages will mutually benefit each other in utilizing the potentials of their domestic production factors and demand conditions, because the linkages will result in an enlarged market and interconnected business context for all concerned. Accordingly, closer economic ties and linkages will benefit the economies of all parties involved.